

alle Punkter. Dette skal ikke forstaaes, som om alle Udvalgets Medlemmer har opnaaet, hvad de kunde ønske; flere af dem vilde langt have foretrukket Ministeriets Affattelse af § 1. Men begrundet paa, at vi gerne vilde have Lovforslaget sendt op i Landstinget med Tilslutning fra alle Partier i Folketinget, og begrundet paa Nødvendigheden af, at dette Lovforslag blev vedtaget, fordi det er foranlediget ved den Tilstand, som er til Stede, den meget høje Kapitelstakst, vi ellers vilde faa i Aar, har vi bøjet os for Ønsker fra anden Side. Andre Medlemmer har næret Tvivl om Berettigelsen af at lade de foreslaaede Regler gælde for 1914, men har frafaldet disse Tvivl under Hensyn til den foreliggende ekstraordinære Situation.

Medens det jo efter Lovforslaget var Regeringens Mening, at Yderne skulde have været fritagne for at yde det Beløb, som ligger mellem den overordentlige og den ordentlige Kapitelstakst, gaar den foreslaaede nye Paragraf 1 ud paa, at hele det Beløb, som den ordentlige Kapiteltakst i Aar vil udgøre, vil blive ydet, men udlignet paa 4 Aar. Yderne vil altsaa i Aar komme til at udrede det selsamme Beløb som efter den overordentlige Kapitelstakst, men Restbeløbet vil blive udlignet paa de tre følgende Aar.

Naar Udvalget har tiltraadt denne Ændring, følger deraf ganske naturligt, at ogsaa § 2 bliver ændret. Ifølge Ændringsforslagets § 2 kommer de ændrede Regler til at gælde for Afgifter af enhver Art, og eftersom hele Beløbet vil blive betalt i Løbet af 4 Aar, saa at det kun drejer sig om en Udsættelse, griber man jo ikke i den Grad ind i de privatretlige Kontrakter, som det vilde være Tilfældet efter Regeringens Forslag.

Om § 3 har der været Enighed fra alle Sider, ogsaa ved første Behandling, og jeg skal som Følge deraf ikke komme nærmere ind paa denne Paragraf.

Der er dernæst af hele Udvalget stillet Forslag om en hel ny Paragraf, § 4. Om det just ikke kan siges, at denne Paragraf behøvede at komme ind i Lovforslaget, har vi dog ment, at der ved Gennemførelsen af Tiendeloven af 1903, efter hvilken Lov jo al Tiende skulde afløses inden et bestemt Aar, begaas en stor Uretfærdighed mod en Del af Tiendeyderne, idet der er ca. 250 Sogne, hvor Tienden endnu ikke er blevet afløst. At disse kommer til at yde et meget stort Beløb, har været erkendt som en Uretfærdighed. Derfor stiller vi Forslag om,

at Staten betaler de $\frac{7}{25}$ af den Gennemsnitsydelse, som er fastsat i Tiendeloven af 15. Maj 1903 § 1 for de Tiendeydere, hvis Tiende ikke er afløst.

En stor Del af de Tvivl, som ved første Behandling blev udtalt om Lovforslagets Berettigelse, var bygget paa en af et af ministerielle Embedsmænd bestaaende Udvalg afgiven Beretning, der, som det vil ses, medfølger som Bilag til Betænkningen. Dette Udvalg var ganske rigtigt lidt betænkeligt ved at tilraade en Ændring af Kapitelstaksterne, men fremsætter dog paa Beretningens næstsidsste Side følgende Udtalelse, som jeg med Formandens Tilladelse skal oplæse: „Noget anderledes vilde Sagen dog selvfølgelig stille sig, hvis der forelaa en Nødstilstand. Der kunde utvivlsomt tænkes Tilfælde (f. Eks. almindelig Misvækst, Krigstilstand eller lign.), hvor Statsmagten — uden Hensyn til Bestemmelsen i Grundlovens § 82 — for at afværge større Ulykker vilde føle sig tvungen til at nedsætte en høj Kapitelstakst, men en Nedsættelse af Kapitelstaksten kunde under de angivne Forudsætninger vanskeligt tænkes anvendt som isoleret Foranstaltning, men kun som Led i mere omfattende Foranstaltninger.“ Efter denne Udtalelse synes jeg, at Tvivlen om Lovforslagets Berettigelse og Betænkelighederne ved det maa bortfalde, thi ingen her i Rigsdagen er sikkert i Tvivl om, at dets Fremkomst skyldes Krigen i Europa og de af den følgende vanskelige Forhold for Importen af Foderstoffer og den ualmindelig høje Pris for Korn. Der er jo vedtaget en Række midlertidige Love til at raade Bod paa disse uheldige Forhold; i de saaledes truffne Foranstaltninger er den her omhandlede et Led, og det er vel sikkert, at hvis Krigen vedvarer, vil der blive truffet andre Foranstaltninger af lignende Art.

Herefter kan jeg kun anbefale det høje Ting at stemme for Lovforslaget i den af Udvalget foreslaaede ændrede Skikkelse. Det drejer sig om et Spørgsmaal, som for en stor Del af Befolkningen er af stor økonomisk Betydning under de herskende ekstraordinære vanskelige Forhold.

Svendson: Under Lovforslagets første Behandling gjorde adskillige Talere, deriblandt jeg, opmærksom paa Mangler, som vi syntes, der var ved det foreliggende Lovforslag. Særlig var der to Forhold, som man fæstede Opmærksomheden ved